

Rom 11, 12

12: Hvis nå deres fall er blitt til rikdom for verden og deres fåtall til en rikdom for hedningene, hvor mye mer da deres fylde.

I forrige vers sa Paulus at gjennom Israels folk hadde frelsen kommet til hedningene, og at dette skulle vekke Israel på nytt, til nidkjærhet. Og denne glade nyheten som verden nå kunne se fram til, understreker han her med denne tilføyelsen: "Hvis nå deres fall er blitt til rikdom for verden og deres fåtall til en rikdom for hedningene, hvor mye mer da deres fylde". "Deres fåtall" (sv: deres förminskning). Ordet har sin opprinnelse i, og skildrer egentlig en krigshærs nederlag, og den skaden og ødeleggelsen de dermed pådrar seg. Det var et nederlag, på alle måter ødeleggende for Israel, at de i sin vantro falt, og viste fra seg Kristi evangelium. Men dermed oppstod det en luke i Guds forsamling, en åpning for hedningene. Nå kunne Israels fall og ødeleggelsen bli en rikdom for hele verden, en velsignelse for hedningene over hele jorden. Nå mottok de desto tidligere evangeliet og alle himmelens skatter. Hvor mye skal da ikke Israels "fylde", deres gjenopprettelse i Kristi rike ved at de til slutt omvender seg, også bli til velsignelse for den øvrige verden! Her står ordet "fylde" som motsetningen til deres "fall" eller "förminskning". Da må også denne fylden stå for Israels gjenopprettelse, deres omvendelse til slutt*.

[* Men ordet "fylde" taler likevel ikke om at hvert eneste menneske i Israels folk skulle bli omvendt eller sanne troende. Det ser vi når vi sammenlikner dette stedet med "fyllden av hedningene" i v. 25. For det er jo åpenbart at "fyllden av hedningene" ikke betyr at alle hedningene da skal bli omvendt. Og her sies det at Israels fylde skal bli til en langt større velsignelse for verden, enn deres fall ble (som jo tross alt ble et middel til at mange tusen ble frelst). Da må det ennå være mye velsignelse som venter hedningene - når tiden kommer for jødernes "fylde". På tross av, altså, at hedningenes "fylde" inntreffer før Israels omvendelse skjer (v. 25). Dette viser at ordet "fylde" her og i v. 25 ikke taler om at alle skal bli frelst, men bare om de som tar imot nåden i Kristus.]

Denne Israels omvendelse skal bli til den største velsignelse for den øvrige verden. Dels skal det da blant disse sønderknuste israelittene stå opp mange veldige vitner. I Åndens lys har de nå fått se hvor grufullt de behandlet Messias, ham som løftene gjaldt. Ham som profetene hadde talt om når de sa at "de skal skue opp til meg som de har gjennomstunget. Og de skal sørge over ham som en sørger over sin enbårne sønn, og klage sårt over ham slik en klager over sin førstefødte" (Sak 12: 10). Da skal også de vantro, blant hedningene og de navnekristne, i denne Israels omvendelse se det mektigste bevis på at Guds ord er sannhet. Når også denne store avslutningen i Guds store plan for menneskehetens frelse altså inntreffer, at Israel etter sine utallige år i vantro, omvender seg. Og det er uten tvil for å kunne framstille dette store beviset for all verden, at Gud så underbart holder dette gamle paktsfolket så ubeblandet på jorden. At de fremdeles holdes så forskjellig fra alle andre folk. Selv om de i tusener av år har levd midt inni alle andre folkeslag.

Veldige stormer og omveltninger har gått over menneskeheten i denne lange tiden, og over det Israel som ble strødd ut over hele verden. Men ennå består dette folket med sine særegne trekk og sin gamle religion, for at de likevel alltid skal være Guds "vitner" på jorden, dette som de også opprinnelig ble utvalgt til (Jes 43: 10). Selv i denne tilstanden; spredt rundt omkring blant alle slags folk, vandrer dette folket rundt som et vitnesbyrd i verden. De står som et Guds under i all deres uutslettelige særegenhet. Og som et bevis alle til enhver tid kan se, på Guds sannferdighet i det gamle Ordets domsforkynnelse. Men dette vitnesbyrdet skal da framstå ennå sterkere, når Israel etter profetiene også omvender seg, sønderknust påkaller ham som de så lenge i vantro forkastet, og bekjenner "at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære"*

[* At Israels folk skal være et "vitne" om sannferdigheten i Guds ord, det skjer først og fremst på den måten som her er omtalt. Men det skjer på ennå en måte det kan være verd å nevne, selv om det egentlig ikke hører inn under denne teksten. Det er nemlig Israels fall og fiendskap mot Kristi sanne vitner vi har å takke for at vi kan være så sikre på at det gjennom tidene ikke har blitt foretatt noen som helst forandringer i Det gamle testamentes profetier. For så nøye har jødene vaktet på de kristne, og på samme måten har de kristne vaktet på jødene, at om noen som helst av partene hadde villet foreta den minste forandring av ett eneste ord i testamentet, så hadde noen fra den andre siden omgående slått alarm. Hvis det skulle være noen som trodde det kunne vært foretatt noen som helst forandring, slik at profetiene passet bedre til alt som etter hvert er oppfylt så presist, så burde dette være nok til å overbevise selv de som er mest vantro blant oss, om at dette ikke har skjedd.]

Men på nytt tar vi for oss teksten. Paulus har et inderlig ønske om at hans eget folk skal omvende seg. Men han venter også at dette særlig skal skje etter at hedningene omvender seg. Det gir han igjen uttrykk for, nå på denne måten: